

Kanat

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 29 Mart 2018

Bazen ve bazı duygular haddinden fazla örtülü ki inancın etkisinde, sür-git bir arayış.

Mevsimlerden hazansa eğer ki... dipçiği yoksunluğun ya da şerrine hasıl olunan o zanlarla kirlendiğimize dair bir inanç geliştirdiğimiz...

Kusur addedilen bir yücelik değil mi oysa hazanda güneşin peşine takıldığımız; dostluğun kiblesinde donattığımız yer gök yine ebemkuşağının renkleri ile cıvıl cıvıl.

Nüktedan bir söylemden çıkıp da yola ve bazen vesvese yüklenip, içimizi kirlettiğimiz şüphe odaklı bir davranış silsilesi...

Kış güneşine vakıf olunası bir öğle vakti belki de kuşluğu kaçırdığımız ama kuş gibi sektiğimiz bir dostun gönlüne yakın durma arzusu ile yine aralıksız perdeli gözleri görmezden gelip, tenhaları bile perdeden arındırıp yüzde yüz varlığımızla teslim olduğumuz...

Kırağı çalan göğe sığındığımız; makber öncesi yattığımız vicdan ötesi sezilerde bir dokunulmazlık ilan etmek adına yine mevzu bahis inanç ve sevgi ise...

Dokunduğum bir yürek aslında yüreğime dokunan belki de batılı ömrün hele ki şakıyan ıslanmış serçe güruhuna avuç dolusu bisküvi kırıntısı ve ıslak ekmek ikram ederken elbette nimete saygısızlık etmeden, usulca pencerenin içine bıraktığım ve geri çekildiğim ne de olsa; korku tüm canlılarda hayatını idame ettirmek adına hâsıl olan karmaşık bir sezi bildirgesi.

Günümü dondurabilirim de hani belki de kayıtsızca süzülen duygularımı önce Rabbime ikram ederim, sonra saf tuttuğum inancın kiblesinde, huşu içerisinde kâh gülümser kâh ağlarım. Kim suçlayabilir ki sahip olduğum hüznü Rabbim ile dostlarımla pay ettiğim için?

Geçmişin kırıklarına bir kırık daha eklerim belki bu gün: kâh bir dostumun serzenişi; kâh Rabbimin sunumunda ben hazır ola duyduğum onca duygu mertebesine sığınıp teslim olduğum...

Bangır bangır bağırان bir medya belki ölü çocukların ifşa edildiği o can pazarı ekran; belki küçük çocukların anne adayı olduğuna dair garip ve inanılmaz duyumlar... peki, ben sıkıntılarımla ertelemiş bu sefer de gözyaşımı onlar için döküyorsam, bu bir insanlık suçu mu yoksa insanlık ayıbı addedilen lanetli saplantılar ve sapkınlıklar görünmezden mi gelmeli?

Kayıtsızca saf tuttuğumuz hayat ve peyderpey körelen insanlığımızı yeri geldi mi; birbirimize atıp tuttuğumuz, atıfta bulunduğumuz... Ya, yüreğin isi? Ya, sevginin kör kurşunla delinip geçildiği?

Marazi öfkeleri insanoğlunun ve gruplaşan nice söylem bazında, bizler azınlıkta kalıp bir kanadımızın kırıldığı. Ya diğer kanadımız?

Allah'ın huzurunda geçirdiğimiz zaman belki de bizler sadece birbirimizin huzuruna çıktığımızı düşünüp, artçı şoklar yaratıyoruz İlahi Gücün de gücüne gittiğinin de bir kanıtı iken her yeni gün dünya acılarla ve felaketlerle yoğrulan...

Kimin kime gücü yetiyorsa ya da söz ağızdan bir kez çıkar misali, biz sırrımızı ve derdimizi paylaştığımız bir dosta kanıp da sırtımızdan vuruluyoruz.

Çocuklarımız heba oluyor. Mümkün mü şen kahkahalar atmak?

Gençlerimiz kaniyor bir söze bazense farklı camialarda, yakınlarının ya da yabancıların tacizine uğruyor masum yavrularımız. Bu demek değil ki; herkes zan altında ya da sürekli paranoya geliştirelim lakin duyarlı bir insan olmanın gereğidir hüzne ve acıya ortak olmak üstelik bunca acının ve şerrin sunumunda bizler körkütük sarhoş mu olalım mutluluktan hele ki göstermelik ise üstelik sırf nefsimiz istiyor diye ya da kanacağız en ufak söyleme belki gözünün üstünde kaşın var, deyip yerle bir edeceğimiz kim ise haz etmediğimiz oysaki bu cehaletin ve zulmün ayak sesi değil mi?

Kimse kimseden üstün değil ki olamaz da yalnız iyi ahlakla ve samimiyet ile ölçülür üstü kapalı gerçeklerden çıkıp da yola.

Hazandan öte de mevsimler var elbet lakin yüreğin de kışı var yazı var en önemlisi vazgeçemedikleri var: bazen bir dost meclisine sığınan bazense yalnızlığı tercih eden.

Bir kanadımız yok ki bizlerin tıpkı kuşların yürekleri gibi pır pır eden duygularımızın da boyutsuzluğunda, saf tuttuğumuz şu düzenek...

Hatta Peygamber Efendimize sormuşlar:

"Yarın ahrette Siz de mi sorguya çekileceksiniz? Ve aldıkları yanıt şu olmuş: "En çok ben çekileceğim."

Uyumaktayız genelde üstelik ayakta uyuyan benliklerimizle uyum sağlamak adına da inanmaktayız birbirimize ya da duyduğumuz fısıltıları gerçek sanıp kirletmekteyiz saflığımızı ve tok sesi vicdanın kapımızı çalsa bile yok kimse, deyip geçiştirmekteyiz an itibariyle oysaki günah çetelemiz günbegün kabarmakta. Ki bu; kimsenin umurunda değil demek yoksa bu denli acı ve haksızlık hala yaşanır mıydı?

Hazreti Mevlana'yı anmadan mümkün mü konuyu toparlamak ve işte vurguladığı o çarpıcı gerçek:

"Mutlaka senin kuşunun iki kanadı olsun: korku ile ümit. Yani hem ne olacağını bilmeme korkusu, ama hem affedici o Allah'ın büyüklüğünün idraki. Bu ikisi seni uçurur, tek kanatla uçamazsın."(Alıntı)

Zaman öbek öbek.

Sayfalar bazen sarı bazen pür-ü pak. Ya vicdanlarımız?

Sevip sevmemekten öte; teslim olduğumuz kadar insanız ve asla da hak yemeden büyüdüğümüz ve büyüttüğümüz ekinlerimiz.

Teslim olmak aslında sosyalleşme ihtiyacını idrak edip, bireysel kaygılarımızı ve inancımızı tehir edip, çoğunluğa uyma ihtiyacı bu yüzden yalnızlık asla korkutucu değil sadece neyden ibaret olduğumuza vakıf olalım ve vicdanımızla hesaplaşırken kendimizi huzurlu, mutlu ve gururlu hissedelim lakin gurur, sadece benliğin Allah katında yükselen çıtası.

Zanlar...

Zamirler...

Sıfatlar...

Önyargılar...

Nefsimiz...

Gölgelerin tortusu aslında aşkın yücesi aslında varlığımızı kalıcı ve muteber kılan.

Bazen bir isyan bazense nedamet ama en önemlisi kendimizi, nefsimizi ve duygularımızı ölçüp biçip asla da iyi niyetimizi bozmadan yaşadığımız ve masumiyeti yaşattığımız kani olduğumuz gerçeği...

Sevmek neden bu denli zor, diye düşünmek belki de kuytumuzun feraha çıktığı lakin sözüm ona sevgiler değil kast edilen bilakis Allah rızası için yaşayıp, dostluğun da insanlığın da şanının yürüdüğü.

Kıştan bahara geçiş yaptığımız aynı gün belki de: ne de olsa sabahında kışı yaşadığımız akşama doğru göğün maviliği ile umudu kucakladığımız bu anlamda hatalar da sevaplar da bizler için ötesinde hüznün ne bir hata ne de çalıntı bir nimet bilakis Hakkın rahmetine ulaşmak adına geçtiğimiz yollardaki dikenleri

de yok saymadan ulaşacağımız cennet bahçesi üstelik dünya denen mekânda...

Bir sabahımı bir de yüreğimi fetheden canım dostuma armağanımdır yine yüreğimdeki sevgiden nasiplenmesinden mutluluk duyduğum hele ki insan sevdiği kadar sevildiğini de biliyorsa...

Tüm güzellikler ve iyilikler sizlerle olsun İnşallah.

Sevgilerimle gönül dostlarım.